

det er en lille Feil ved Lovforslaget, men af de Feil, som jeg lægger mindre Vægt paa. Jeg kan ikke forstå, at det ærede Medlem vil indføre fuldstændig Fritagelse for Procesomkostninger her i Landet. Det ærede Medlem kender nogle Forholdene i andre Lande, ja, der er visse Skumlere, der mene, at han kender dem bedre end Forholdene her i Landet, men det ærede Medlem skal vistnok ikke kunne nævne noget civiliseret Land, hvor der aldeles Intet betales af dem, der føre Processer. Det ærede Medlem henviste for nylig til, at Sportelreglementet var fra 1814, og at det udfom kort efter en lang og ulykkelig Krigsperiode, hvilket skulde vise, at Afgifterne vare fastsatte for høje. Svad de egentlige Netsafgifter angaar, har jeg dog aldrig hørt, at de skulde være for høje. Der kan være Forandringer at gøre, der kan være enkelte foreløbde Bestemmelser, og der kan paa forskellig Maade være Uligheder tilføede, men i det Hele ere Afgifterne snarere for lave end for høje. Dette ligger allerede dert, at en Afgift, der er fastsat i 1814, er nu langt lavere, end den var den Gang; thi Pengenes Værdi har forandret sig. Jeg veed ikke, om det er det ærede Medlem bekendt, at disse Afgifter for hele Landet kun indbringe 60,000 Rbd. om Aaret; det er virkelig ikke saa trykkende eller farligt, naar man mindes, i hvor mangfoldige Smaaposter denne Indtægt falder. Er det det ærede Medlem bekendt, at for Afgifelsen af en Dom ved en almindelig Underret betales der 8 Mk., siger og skriver otte Mark? Jeg tror ikke, at Noget skal komme og sige, at Folk forhindres ved trykkende og ubillige Afgifter fra at føre Sager, især naar man veed, at hos os er der en temmelig let Afgang til, naar Omstændighederne tale derfor, at erholde fri Proces; man kan da i alt Fald ikke om disse Afgifter sige, at de „tynge paa den drifsigste og virksomste Del af Landets Befolkning.“ En Afskaffelse af dem vilde efter min Formening fremkalde en meget farlig Procesfyge og medføre Ulemper af en vistnok meget alvorlig Art. Svad Betalingen for Thinglæsningen angaar, som udgjør et ganske anderledes betydeligt Beløb, nemlig ca. 270,000 Rbd. om Aaret, da skal jeg erkende, at der her kunde være adskillige Ændringer og Nedsættelser tilraadelige, men fuldstændig at afskaffe disse Afgifter kan jeg paa ingen Maade forstå Berettigelsen af. Den, der lader sit Dokument thinglæse, opnaar i de fleste Tilfælde en Fordel fremfor den, der ikke lader sit Dokument thinglæse, og er det da ikke ganske naturligt, at den Første betaler Noget derfor, og er der noget Menneffe, hvem det trykker? Jeg veed ikke rettere, end at Omstændingen gaar rask her i Landet, og at den sandelig ikke hindres ved de bestaaende Afgifter. Svad Toldafgifterne angaar, kan det være, at det ærede Medlem endda ikke har grebet saa ganske feil, men der er vistnok mange Medlemmer, der undre sig over, at han ikke har taget

Nedsættelse af Tolden paa Kaffe og Sukker med. Jeg skal for Ørigt sige, at jeg ikke deler den Anskuelse, at der er farlig Anledning til Nedsættelse af Tolden paa disse Artikler; men det er mig beklædet, at de Medlemmer, der meget interessere sig for en Nedsættelse af Toldafgifterne og Indførelsen af en Indkomstskat, ogsaa tænke paa en Nedsættelse af Tolden i alt Fald paa Kaffe og tilbøds paa Sukker. Med Hensyn til det samlede Beløb, som disse Nedsættelser skulle andrage, har det ærede Medlem oplyst, at han anslaaer det til 2,400,000 Rbd. Jeg er ved min Beregning kommen til det samme Resultat, saa det anser jeg for rigtig. Naar vi dernæst spørge om, hvor stor Tilgangen vil blive ved den i § 2 foreslaaede Afgift, saa sagde det ærede Medlem, den Gang han indbragte Lovforslaget, at det vilde blive 4 Millioner Rbd. eller derover, men hvis jeg ikke misforstod ham, sagde han i Dag, at det vilde blive imellem 5 og 6 Millioner Rbd. Det er allerede en temmelig stor Forskjel, men nu ønskede jeg at vide, til hvilke Overslag det ærede Medlem støtter disse Beregninger, som give et saa forskelligt Udbytte. Det vilde være interessant at erfare, hvorledes det ærede Medlem er kommen til Rundskab om al Formues Værdi her i Landet. En saadan Beregning synes mig overordentlig vanskeligt, og jeg forstaaer ikke, hvorledes det ærede Medlem har kunnet gjøre den; i alt Fald har han ikke sagt et eneste Ord om, hvorledes han er kommen til sit Resultat. Det er ogsaa ganske mærkverdigt, at Tilgangen anslaaes til knap 2½ Million, men Tilgangen derimod til mellem 5 og 6 Millioner; men saa meget bedre, vil det ærede Medlem maaske sige, saa kan man i § 1 optage en hel Del andre Afgifter, som man saa kan blive af med paa den pinselfigste og heldigste Maade af Verden. Jeg holder mig imidlertid overbevist om, at jo større den staaende Indkomstskat bliver og jo mere den nærmer sig til fem, sex Millioner, desto snarere vil man blive nødt til at gjøre det Hele om igjen paa Grund af den almindelige Misforståelse, ja, det almindelige Had til en saadan Stat. Med Hensyn til den Afgift, der efter § 2 skal indføres, skal jeg gjøre opmærksom paa den Mærkelighed ved Lovforslaget, at der ikke staar Noget om, hvem den skal tilfalde. Jeg har maattet gaa til Titlen for at faae dette Spørgsmaal besvaret. I Titlen staar nemlig „Indførelsen af en almindelig Skat til Staten og til Kommunerne“, og det har da ikke kunnet være tvivlsomt for mig, at den Afgift, der omhandles i § 2, skal tilfalde Statskassen, men i Lovforslaget staar det som sagt ikke. Der findes i § 15 en Regel, der muligvis kan være et Fingerpeg, naar man leder efter en Besvarelse af det omtalte Spørgsmaal, idet der nemlig staar, at Afgiften af Kommunerne skal indleveres til Amtsforvalterne, men ganske afgjørende er dette dog ikke, da som bekendt Amtsforvalterne opkræve mange Afgifter foruden dem, som tilfalde Stats-